

Arrest

nr. 125 764 van 18 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 17 maart 2014 van de Raad waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. M. S. (...), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en was woonachtig in Sialkot. U bent gehuwd met S. K. (...) (OV X). Zowel u als uw man belijden het katholieke geloof. U werkte als lerares in de Rukh-e-Mariam school. Op 06/02/2012 ontstond tijdens de les een conflict tussen 2 leerlingen over een Sipara (deel van de Koran). Toen u tussenbeide kwam, scheurde per ongeluk een bladzijde uit de Sipara toen deze op de grond viel. De islamlerares, die toevallig voorbijliep, zag het incident en ging direct naar de directrice om te zeggen dat u een Sipara had gescheurd. Hierna werd u bij de directrice

geroepen die u aanraade naar huis te gaan wat u dan ook deed. De lerares die het incident had gadegeslagen vertelde dit eveneens aan de plaatselijke iman die vervolgens via de luidsprekers van de moskee een fatwa over u uitriep. Een familielid van uw man kwam naar uw huis om te zeggen dat een menigte woedende moslims onderweg was naar uw huis. U en uw schoonmoeder gingen direct naar de burens om aan het geweld te ontkomen. Hierna belde u uw man op om hem te zeggen wat er op school was gebeurd en dat er een menigte onderweg naar jullie huis was. Een beetje later belde u hem nogmaals op om te zeggen dat hij niet direct naar huis mocht komen. Tegen de avond kwam uw man naar de burens waar jullie besloten Sialkot te ontvluchten. Toen uw man echter tickets voor de bus ging kopen, werd hij door onbekenden ontvoerd en naar een huis gebracht. Na enkele dagen werd hij naar de Noordelijke Provincies gebracht waar hij over u werd ondervraagd. Hij moest tevens ook allerlei klusjes voor hen opknappen. Toen uw man diezelfde avond niet terugkeerde bracht uw schoonbroer u en uw kinderen naar Lahore. Ook daar was u niet veilig omdat uw vervolgers ook daar naar u vroegen. Intussen diende uw schoonbroer een First Information Report bij de politie in om de verdwijning van uw man te melden. Eveneens werden advertenties in de kranten geplaatst maar dit echter zonder resultaat. Op 11/05/2012 vertrok u vanuit Lahore per vliegtuig naar België waar u op 12/05/2012 aankwam. Op 15/05/2012 diende u er een asielaanvraag in. In diezelfde maand werd u door uw man gebeld dat hij had weten te ontsnappen en naar zijn zus in Karachi was gevlucht. Op 22/10/2012 vertrok hij vanuit Karachi per vliegtuig naar België waar hij op 23/10/2012 aankwam. Diezelfde dag diende hij er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw man volgende documenten neer: een kopie van een FIR, een krantenartikel met beschrijving van uw problemen, een advertentie in een krant waarbij uw man als vermist staat opgegeven, een kerklijst, jullie huwelijksfoto's, een huwelijksakte van de kerk, geboortebewijzen van de kerk, kranten- en internetartikels, referentiebrieven, een pamflet en richtlijnen van de UNHCR aangaande religieuze minderheden in Pakistan en een brief van uw vertrouwenspersonen met bijhorende documenten van b-post.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van de moslims die een fatwa hadden uitgesproken en die uw man hadden ontvoerd. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er tegenstrijdigheden en hiaten in jullie relaas werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsproblemen ondermijnen.

Zo komen de verklaringen tussen u en uw man met de betrekking tot de wijze waarop u uw man op de hoogte bracht van het incident in de school en de aanval op jullie huis niet overeen. U verklaarde dat u uw man van thuis uit niet kon bellen omdat u geen krediet meer had. Nadat u hoorde dat er een woedende menigte onderweg was naar uw huis, vluchtte u naar de burens vanwaar u uw man 2 maal opbelde. U stelde dat u hem bij de eerste telefoon vertelde dat er mensen naar jullie huis kwamen om een aanval te doen. Nadien belde u hem nogmaals om te zeggen dat hij niet naar huis mocht komen (CGVS II p.3,10). Uw man verklaarde eveneens dat u hem die dag 2 keer had gebeld. Hij stelde echter dat u zich nog thuis bevond toen u hem een eerste maal belde. Hij stelde eveneens dat u bij deze eerste telefoon geen enkele melding maakte van het feit dat er een menigte onderweg was naar jullie huis. U zou hem toen enkel over het incident op school hebben verteld. Pas bij de tweede telefoon, nadat u naar de burens was gevlucht, zou u hem hebben verteld dat er een menigte jullie huis zou aanvallen (CGVS man II p.2-3). Toen u ermee werd geconfronteerd dat uw man verklaarde dat u hem de eerste keer van thuis belde met uw eigen telefoontoestel, bleef u erbij dat u hem toen van bij de burens met hun toestel opbelde. Toen u er vervolgens mee geconfronteerd werd dat u volgens uw man bij het eerste telefoongesprek geen enkele melding had gemaakt van de aanval die op handen was, stelde u wederom dat u hem dit wel had gezegd daar u naar de burens was gevlucht (CGVS II p.9-10). Uw bewering dat u hem bij het eerst telefoongesprek over de nakende aanval van de menigte zeker moet hebben verteld omdat u naar de burens was vertrokken, verzwakt de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het feit of u al dan niet van thuis uit belde de eerste keer. Indien er daadwerkelijk een aanval van een menigte op handen was en u uw man hiervan op de hoogte bracht is het evident dat hij zou weten waar u zich op dat moment bevond. Het is dan ook niet aannemelijk dat jullie versies op dit punt dermate van elkaar verschillen.

Betreffende de ontvoering van uw man werden eveneens incoherenties vastgesteld die het gebrek aan geloofwaardigheid van jullie relaas verder bevestigen. Zo verklaarde uw man in de door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat hij 2 dagen in de buurt van jullie woonplaats werd vastgehouden (Vragenlijst man 3.5). Tijdens het CGVS asielgehoor verklaarde hij

dan weer dat hij er 7 dagen werd vastgehouden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende hij dit te hebben gezegd, maar stelde dan dat hij misschien 2-4 dagen had gezegd (CGVS I man p.3, 6). Dergelijke verklaring is niet afdoende daar hij zich middels zijn handtekening akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen in de vragenlijst. Voorts is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zelfs niet bij benadering kon zeggen op welk moment van de dag u hoorde dat uw man was ontsnapt na een periode van ruim 3 maanden. Indien uw man 3 maanden werd ontvoerd en u gedurende al die tijd geen nieuws van of over hem kreeg, kan worden aangenomen dat het moment waarop u van hem hoort dat hij veilig bij zijn zus is, dermate ingrijpend is dat van u kan worden verwacht dat u dit moment in een redelijk concreet tijds kader zou kunnen plaatsen. U stelde echter vaagweg dat het ergens eind mei moest geweest zijn dat u door uw schoonzus werd gebeld met het nieuws dat uw man bij haar was en kon ontsnappen. Hierna kreeg u ook uw man aan de lijn. Dat u geen concrete datum kon geven kan misschien nog (hoogst) opmerkelijk genoemd worden, maar het feit dat u zelfs niet bij benadering kon zeggen op welk moment van de dag u het verlossende nieuws van en over uw man kreeg is volstrekt ongeloofwaardig. Toen u gevraagd werd op welk moment van de dag u deze bewuste informatie kreeg kon u dit immers niet zeggen. Zelfs gevraagd naar of het 's morgens, 's avonds, 's middags of 's nachts was, kon u dit niet zeggen. Ook nadat u op de onaannemelijkheid hiervan werd gewezen, bleef u erbij dat u zich dit niet herinnerde wat dan ook nefast is voor de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS II p.9).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u noch uw echtgenoot jullie identiteitsdocumenten (identiteitskaart en/of paspoort) hebben voorgelegd. U stelde dat de identiteitskaarten in huis achterbleven omdat u in allerijl moest vertrekken. Beiden ontkenden jullie dat jullie een internationaal paspoort hebben gehad (CGVS I p.5, CGVS man I p.2). De verklaringen betreffende jullie reisroutes naar België wijzen echter op het tegendeel. Jullie verklaarde beiden met een vals paspoort per vliegtuig naar België te hebben gereisd. U stelde niet te weten onder welke naam uw kinderen reisden. Zelf zou u onder de naam Zebul Nisa hebben gereisd (CGVS I p.5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter niet weten onder welke naam u had gereisd wat uw bewering dat u onder die naam zou hebben gereisd dan ook weinig geloofwaardig maakt (verklaringen DVZ 34). Uw verregaande onwetendheid wordt verder bevestigd door het feit dat u zelfs niet wist onder welke nationaliteit u reisde noch wist u welke kleur het paspoort had (CGVS I p.5). Ook uw man kon niet zeggen onder welke nationaliteit hij reisde (CGVS man I p.3). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone strenge identiteitscontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gelet op voormelde informatie is het niet aannemelijk te noemen dat u amper informatie kon geven over de voor u gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is jullie verregaande onwetendheid betreffende de reisdocumenten die werden gebruikt niet geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat jullie moedwillig informatie met betrekking van jullie ware reisweg achterhouden en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u en uw echtgenoot legaal met een internationaal paspoort reisden. Dergelijke houding duidt op een onwelwillendheid die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de verantwoordelijkheid die bij een asielzoeker rust om minstens zijn identiteit op afdoende wijze te staven.

Ten slotte werden er ook aangaande de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van de door u verklaarde vervolgingsfeiten enkele incoherenties en opmerkelijkheden vastgesteld. Naast het feit dat u slechts een kopie van de originele kopie van het First Information Report neerlegde, dient te worden vastgesteld dat hierin wordt vermeld dat ook u door fanatici werd ontvoerd. In uw relaas hebt u hier echter geen enkele melding van gemaakt. Voorts legt u een krantenartikel neer waarin de door u verklaarde vervolgingsfeiten staan beschreven. U was echter niet bij machte te zeggen op welke informatiebronnen de krant zich baseert of op welke wijze zij een foto van u konden bemachtigen. U was zelfs niet in staat de concrete naam van de krant te geven die dit artikel had gepubliceerd. U gaf tijdens datzelfde gehoor aan dat er ook een advertentie in de krant werd gepubliceerd waarin staat dat uw man vermist was. U stelde dat dit dezelfde krant betrof (CGVS vrouw I p.3-4). Het is bovendien merkwaardig dat u dat u niet in staat was deze krant die uit 2012 dateert, ondanks de verzendingsproblemen, reeds vroeger voor te leggen, dit te meer gezien het feit u een kopie ervan kon voorleggen en er reeds andere documenten vanuit Pakistan werden verstuurd. Bovenstaande

vaststellingen betreffende deze documenten, uw weinig geloofwaardige verklaringen aangaande de door u verklaarde vervolgingsfeiten en het feit dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat FIR's en krantenartikels (waarbij vooral de Urdu- talige kranten als kwetsbaar voor deze praktijken wordt aangegeven) tegen betaling kunnen worden verkregen, kunnen dergelijke documenten dan ook niet bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

Al deze tegenstrijdigheden, incoherenties en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. G

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u en uw man voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

De kerklijst, de huwelijksfoto's, de christelijke huwelijksakte en de geboorte- en certificaatbewijzen van de kerk indiceren dat jullie lid waren van de katholieke gemeenschap in Sialkot wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De referentiebrieven van de Rukh-e-Mariam school en van 'Convent of Jesus and Mary school' indiceren dat u als leerkracht in deze katholieke scholen hebt gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De referentiebrieven van bisschop Samuel Pervuez, de SMS foundation, van de christen raadgever (van Christian Town Sialkot) Saqib, de Christian Helping Hands organisatie en van priester Guffon zijn slechts subjectieve verklaringen die bijgevolg weinig bewijskrachtig zijn en bovendien een sterk gesolliciteerd karakter vertonen.

De referentiebrieven van de Belgische priesters Nauts en Carmeliet kunnen jullie vervolgingsproblemen niet ondersteunen daar zij zich enkel op jullie verklaringen baseren in hun referentiebrieven.

De overige neergelegde kranten- en internetartikels geven enkel een beeld van de algemene situatie voor christenen in Pakistan maar kunnen jullie persoonlijke vervolgingsproblemen niet ondersteunen daar jullie er zelf niet in voorkomen.

Het neergelegde pamflet met de oproep tot een manifestatie in Brussel geeft enkel aan dat daar een betoging tegen de blasfemiewet in Pakistan was gepland.

Het document met de titel "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012 bevat richtlijnen van de UNHCR betreffende de behandeling van religieuze minderheden in Pakistan en geeft een beeld van de algemene situatie voor religieuze minderheden in Pakistan met daarbij een aantal voorbeelden van vervolgingen tegen onder meer Christenen. Ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich aldus bewust van de precaire situatie waarin Christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Christenen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd in het door u aangebrachte document van het UNHCR. Hierin stelt het UNHCR dat Christenen "depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection on account of their religion or membership of a particular social group". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient zoals hierboven werd aangetoond te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De DHL enveloppes indiceren dat er bepaalde documenten vanuit Pakistan werden verstuurd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De papieren van b-post met bijhorende brief van uw vertrouwenspersoon indiceren dat er documenten vanuit Pakistan werden verstuurd maar dat deze vanwege een foutief Belgisch adres niet bij de afzender zijn geraakt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Uiteindelijk maakte u de hierin vervatte documenten op 30 augustus 2013 over aan het Commissariaat-generaal. Het betrof de originelen van enkele van de hierboven besproken documenten (krantenartikel, geboortebewijzen, referentiebrieven), welke tot dan enkel als kopie of fax werden voorgelegd. Het voorleggen van de originelen wijzigt niets aan de inhoudelijke appreciatie van deze documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid

van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing om de volgende redenen verzoeksters vervolgingsvrees niet aannemelijk geacht:

- (i) de verklaringen tussen verzoekster en haar echtgenoot over de wijze waarop zij hem op de hoogte bracht van het incident in de school en de aanval op hun huis, stemmen niet overeen. Verzoekster verklaarde dat zij haar man niet van thuis kon bellen omdat zij geen krediet meer had. Nadat zij hoorde dat er een woedende menigte onderweg was naar hun huis, vluchtte zij naar de burens vanwaar zij haar man 2 maal opbelde. Zij verklaarde dat zij hem bij het eerste telefoongesprek vertelde dat er mensen op weg waren naar hun huis voor een aanval. Nadien belde zij hem nogmaals om te zeggen dat hij niet naar huis mocht komen. Haar man verklaarde eveneens dat verzoekster hem die dag 2 keer belde. Hij verklaarde echter dat verzoekster zich nog thuis bevond toen zij hem de eerste maal belde. Hij verklaarde dat zij bij deze eerste telefoon niet zei dat er een menigte onderweg was naar hun huis. Zij zou hem enkel over het incident op school hebben verteld. Pas bij het tweede telefoongesprek, nadat zij naar de burens was gevlucht, zou zij hem hebben verteld dat er een menigte hun huis wou aanvallen. Geconfronteerd met de verklaring van haar man dat zij hem de eerste keer van thuis belde met haar eigen telefoontoestel, bleef verzoekster erbij dat zij hem toen van bij de burens met hun toestel opbelde. Wat betreft de verklaring van haar man dat zij bij het eerste telefoongesprek geen melding maakte van de aanval die op til was, stelde verzoekster opnieuw dat zij hem dit wel gezegd heeft daar zij naar de burens was gevlucht. Verzoeksters bewering dat zij hem bij het eerste telefoongesprek over de nakende aanval van de menigte zeker moet hebben verteld omdat zij naar de burens was vertrokken, verzwaaert de vastgestelde tegenstrijdigheid

- betreffende het feit of zij al dan niet van thuis uit belde de eerste keer. Indien er daadwerkelijk een aanval van een menigte op til was en zij haar man hiervan op de hoogte bracht is het evident dat hij zou weten waar zij zich op dat ogenblik bevond. Het wordt daarom niet aannemelijk geacht dat beide versies op dit punt van elkaar verschillen;
- (ii) over de ontvoering verklaarde haar man in de door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat hij 2 dagen in de buurt van hun woonplaats werd vastgehouden. Tijdens het CGVS asielgehoor verklaarde hij dat hij er 7 dagen werd vastgehouden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende hij dit te hebben gezegd, maar stelde dan dat hij misschien 2-4 dagen had gezegd. Zelf kon verzoekster niet bij benadering zeggen op welk moment van de dag zij hoorde dat haar man was ontsnapt na een periode van ruim 3 maanden. Indien haar man gedurende 3 maanden werd ontvoerd en zij al die tijd geen nieuws van of over hem kreeg, kan worden aangenomen dat het moment waarop zij verneemt dat hij veilig bij zijn zus is, dermate ingrijpend is dat van haar kan worden verwacht dat zij dit moment in een redelijk concreet tijds kader kan plaatsen. Zij stelde echter vaagweg dat het ergens eind mei moest geweest zijn dat haar schoonzus haar belde met het nieuws dat haar man bij haar was en kon ontsnappen. Hierna kreeg zij ook haar man aan de lijn. Dat zij geen concrete datum kon geven kan misschien nog (hoogst) opmerkelijk genoemd worden, maar het feit dat zij zelfs niet bij benadering kon zeggen op welk moment van de dag zij het verlossende nieuws van en over haar man kreeg is volstrekt ongeloofwaardig. Verzoekster kon zelfs niet zeggen of het 's morgens, 's avonds, 's middags of 's nachts was;
- (iii) verzoekster noch haar echtgenoot leggen identiteitsdocumenten (identiteitskaart en/of paspoort) voor. Zij stelden dat de identiteitskaarten thuis achterbleven omdat zij in allerijl moesten vertrekken. Beiden ontkenden dat zij een internationaal paspoort hebben gehad. De verklaringen betreffende hun reisroutes naar België wijzen echter op het tegendeel. Zij verklaarde beiden met een vals paspoort per vliegtuig naar België te hebben gereisd. Verzoeker verklaarde niet te weten onder welke naam haar kinderen reisden. Verzoekster zou onder de naam Zebul Nisa hebben gereisd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij echter niet te weten onder welke naam zij reisde. Verzoeksters verregaande onwetendheid wordt verder bevestigd doordat zij zelfs niet wist onder welke nationaliteit zij reisde noch wist welke kleur het paspoort had. Ook haar man kon niet zeggen onder welke nationaliteit hij reisde. Gelet op de strikte identiteitscontroles aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone is het niet aannemelijk dat verzoekster amper informatie kon geven over de gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is verzoeksters verregaande onwetendheid betreffende de reisdocumenten die werden gebruikt niet geloofwaardig. Deze vaststellingen leiden er toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de beweerde clandestiene inreis in de Europese Unie. Aldus wordt besloten dat verzoekster informatie met betrekking tot haar reisweg achterhoudt en wordt vermoed dat zij en haar echtgenoot legaal met een internationaal paspoort reisden. Deze houding duidt op een onwelwillendheid die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de verantwoordelijkheid die bij een asielzoeker rust om minstens zijn identiteit op afdoende wijze te staven;
- (iv) de documenten die verzoekster neerlegt ter ondersteuning vertonen een aantal incoherenties en opmerkelijkheden. Naast het feit dat zij slechts een kopie van de originele kopie van het First Information Report neerlegde, wordt hierin vermeld dat ook verzoekster door fanatici werd ontvoerd. Dit stemt niet overeen met haar eigen verklaringen. Zij legt een krantenartikel neer waarin de beweerde vervolgingsfeiten staan beschreven. Zij kan echter niet zeggen op welke informatiebronnen de krant zich baseert of op welke wijze zij een foto van haar konden bemachtigen. Verzoekster kon zelfs niet de naam van de krant geven die dit artikel publiceerde. Zij verklaarde dat er ook een advertentie in de krant werd gepubliceerd waarin stond dat haar man vermist was. Het zou dezelfde krant betreffen. Het is bovendien merkwaardig dat zij deze krant uit 2012 niet reeds vroeger kon voorleggen, te meer nu zij een kopie ervan kon voorleggen en er reeds andere documenten vanuit Pakistan werden verstuurd. Mede gelet op het feit dat uit informatie blijkt dat FIR's en krantenartikels tegen betaling kunnen worden verkregen, worden deze documenten niet geloofwaardig geacht.

Waar verzoekster in het middel verwijst naar de algemene veiligheidssituatie voor christenen in Pakistan, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster aangebrachte informatie inderdaad blijkt dat de situatie erg precair is, evenwel kan hier niet uit worden afgeleid dat aan elke christen in Pakistan een

vorm van internationale bescherming moet worden toegekend. De Raad is van oordeel dat een individueel onderzoek nog steeds noodzakelijk is. Het *Nederlands Algemeen Ambtsbericht* aangaande de positie van ahmadi's en christenen in Pakistan dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster voert aan dat een beschuldiging of een verdenking van bescherming, zelfs al is deze geheel ongegrond, leidt tot een gegronde vrees voor vervolging in de Vluchtelingenconventie. Zij voert aan dat het volstaat dat er een perceptie bestaat dat zij de koran ontheiligd heeft.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een analyse van de communicatie tussen haarzelf en haar man, de ontvoering van haar man en het gebruik van paspoorten. De cruciale materiële elementen van het asielrelaas werden niet onderzocht.

Zij voert aan dat zij twee maal haar man heeft gebeld, eerst met haar eigen gsm maar toen haar krediet op was met de gsm van de burens, vanuit het huis van de burens. Het is, aldus verzoekster, dan ook logisch dat haar man ervan uitging dat ze van huis belde, aangezien haar naam op het scherm verscheen. De Raad stelt vast dat er wel degelijk discrepanties bestaan tussen haar verklaringen over wat ze vertelde en die van haar man. Volgens haar man zou verzoekster hem eerst niets verteld hebben over het feit dat een menigte op weg was naar hun huis, zij zou enkel over het incident op school hebben verteld. Pas bij het tweede telefoongesprek zou zij verteld hebben dat er een menigte op weg was om hun huis aan te vallen (gehoorverslag man, 26 juni 2013, p. 2). Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk echter dat zij hem meteen op de hoogte bracht dat er een aanval nakende was en zou hem de tweede maal hebben gebeld om hem te zeggen zeker niet naar huis te komen (gehoorverslag verzoekster 26 juni 2013, p. 3 en 10).

Gelet op het feit dat een aanval op het huis door een menigte uiteraard een cruciaal element is in het asielrelaas en eveneens nauw verband houdt met de plaats waar verzoekster zich op dat ogenblik bevindt, namelijk of ze zich reeds in veiligheid had weten te brengen of niet, acht de Raad dit aspect wel degelijk van essentieel belang. Waar verzoekster thans beweert dat ze in paniek was en er niet kan worden verwacht dat zij met een hoge graad van precisie haar relaas doet, stelt de Raad niettemin vast dat de vlucht naar de burens, waarbij ze zich in veiligheid trachten te brengen en het feit dat zij haar man verwittigde over haar toestand alsook over het feit dat hij naar huis moest gaan, dermate cruciale gegevens zijn in het asielrelaas dat kan worden verwacht dat zij nog weet waar ze zich bevond. Het gaat hier niet om loutere details maar essentiële elementen in haar vluchtrelaas. Bovendien kan worden verwacht dat verzoekster de gang van zaken naderhand met haar man zou hebben gesproken en zich te vergewissen van de gebeurtenissen en de situatie. Temeer nu deze gebeurtenissen zulk een graad van ernst vertoonden dat verzoekster en haar man hierom besloten hun land te verlaten en een asielaanvraag in te dienen in België. De Raad meent dan ook dat op dit punt terecht een tegenstrijdigheid werd aangemerkt, bevestigt deze dan ook.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekster het motief waarbij wordt vastgesteld dat haar man tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de duur van zijn vasthouding niet betwist. De Raad stelt vast dat deze verklaring wel degelijk blijkt uit de verklaringen van haar echtgenoot en bevestigt dit motief (gehoorverslag man, 26 juni 2013, p. 9).

Waar verzoekster aanvoert dat met betrekking tot de terugkeer van haar echtgenoot de toevoer van adrenaline haar ervan weerhouden heeft datum en uur te 'registreren en onthouden' is de Raad van oordeel dat niet van verzoekster met precisie geëist wordt dat zij het uur waarop zij dit vernam zou kunnen weergeven. Er wordt daarentegen vastgesteld dat, waar het al opmerkelijk is dat verzoekster de concrete datum niet kent, het als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd dat verzoekster niet eens weet of het 's morgens, 's avonds, 's middags of 's nachts was. Waar verzoekster met verwijzing naar het UNHCR-rapport *Beyond Proof, Credibility assessment in EU Asylum Systems*, wijst op het feit dat er fluctuaties in het geheugen mogelijk zijn aangaande het reconstitueren van zulke gebeurtenissen, stelt de Raad vast dat het hier niet gaat om kleine afwijkingen in haar herinneringen, maar dat verzoekster in het geheel niet kan antwoorden wanneer gevraagd werd naar het tijdstip waarop ze vernam dat haar man was teruggekeerd. Gelet op het feit dat het hier om een cruciaal element gaat in het verloop van het verklaarde asielrelaas, acht de Raad dergelijke flagrante onwetendheid wel degelijk pertinent (gehoorverslag verzoekster, 26 juni 2013, p. 9).

Waar verzoekster aanvoert dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd onder welke naam ze reisden of dat deze vraag is verloren gegaan in de bredere vraag over de reisroute, stelt de Raad vast dat uit de 'verklaring' afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 34, blijkt dat verzoekster verklaarde: *"de smokkelaar regelde paspoorten (voor betrokkenen en voor elk kind afzonderlijk) maar betrokkene weet niet op welke namen. Het waren wel hun eigen foto's in de paspoorten."* Verzoeksters verklaring dat het antwoord 'verloren ging' of hier niet naar gevraagd werd, kan dan ook niet worden bijgetreden. Waar verzoekster nog verklaart dat zij niet heeft gelet op de kleur

van haar paspoort omdat zij ervan uitging dat zij slechts zou worden blootgesteld aan een routinecontrole en zijn niets te vrezen had, is de Raad van oordeel dat dit een loutere postfactum bewering is, die niet van aard is afbreuk te doen aan dit motief. Verzoekster noch haar echtgenoot wisten onder welke nationaliteit zij reisden. Waar verzoekster bovendien aanvoert dat de paspoorten tot aan de controle werden bijgehouden door de smokkelaar, is deze bewering in strijd met de vaststelling dat zij wel degelijk wist te verklaren dat het hun eigen foto's waren die in de paspoorten zaten en aldus toegeeft dat ze de paspoorten wel degelijk heeft gezien.

Waar verzoekster nog stelt dat het risico ook beperkt was aangezien zij bij een identiteitscontrole gewoon asiel kan aanvragen, gaat zij voorbij aan het feit dat dit kan aanleiding geven tot een beslissing tot terughrijving aan de grens met vasthouding waarbij wordt overgegaan tot een versnelde asielprocedure. Verzoeksters bewering dat een aanhouding wegens illegale binnenkomst niet nadelig zou zijn kan dan ook niet worden bijgetreden. De Raad acht het motief dat, gelet op het risico op strenge sancties, het onwaarschijnlijk is dat de mensensmokkelaar/passeur zijn klant niet op de hoogte zou brengen van de documenten die hij moet tonen bij controle, correct en pertinent. Het motief dat verzoekster en haar echtgenoot informatie over hun ware reisweg achterhouden, waardoor er ernstige vermoedens bestaan dat zij legaal met een internationaal paspoort reisden, wordt door de Raad bevestigd. Aldus werd ook terecht vastgesteld dat verzoekster tekortschiet in haar medewerkingsplicht om op zijn minst haar identiteit op afdoende wijze te staven. Het vermoeden dat verzoekster en haar echtgenoot op legale wijze reisden, is strijdig met de verklaring dat zij halsoverkop vluchtten zonder hun identiteitsdocumenten mee te nemen en doet derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Tenslotte nog betwist verzoekster niet dat in het door haar voorgelegde First Information Report (FIR) vermeld staat dat ook zij werd ontvoerd door fanatici. In haar relaas maakte zij hier echter geen melding van. Ook de door haar voorgelegde krantenartikels zijn zeer dubieus, aangezien verzoekster niet kon duiden op welke informatie de krant zich baseert, noch hoe zij een foto van haar konden bemachtigen en dat zij zelfs niet de naam van de krant kende die dit artikel publiceerde. Verder is het terecht merkwaardig dat verzoekster dit artikel niet eerder voorlegde, aangezien dit reeds uit 2012 dateert en aan verzoekster reeds andere documenten vanuit Pakistan werden verstuurd. Gelet op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat FIR's en krantenartikels in Pakistan tegen betaling kunnen worden verkregen acht de Raad deze documenten geheel ongeloofwaardig. Meer nog, de vaststelling dat de neergelegde FIR strijdig is met verzoeksters uitdrukkelijke verklaringen, bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid ervan.

Waar verzoekster met verwijzing naar het reeds vermelde *Beyond Proof*-rapport aanvoert dat haar verklaringen specifiek, gedetailleerd, complex, consistent, coherent zijn en niet tegenstrijdig met de verklaringen van haar man, blijkt uit hogerstaande bespreking dat dit geenszins het geval is.

Waar verzoekster aanvoert dat geen gebruik werd gemaakt van een COI, toont zij daarmee niet aan hoe zulks de appreciatie van de concrete elementen van het asielrelaas alsnog kan wijzigen.

Met betrekking tot het aangevoerde arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van 22 november 2012, ziet de Raad evenmin in op welke wijze een aanvullend onderzoek nog een ander licht zou kunnen werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Evenmin brengt zij aan wat deze elementen nog zouden kunnen zijn. Waar zij aanvoert dat niet is nagegaan wat de geloofwaardigheid is van het feit dat zij ervan verdacht wordt een koran ontheiligd te hebben, is de Raad van oordeel dat wel degelijk de door verzoekster verklaarde cruciale vervolgingsfeiten werden onderzocht. Zo werden onder meer de verklaringen nagegaan met betrekking tot de gebeurtenissen op de dag van het incident, de aanval op hun huis, de vlucht en de ontvoering van haar man. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat het hier niet zou gaan om de cruciale materiële feiten. Bovendien werden verzoekster en haar echtgenoot elk twee maal verhoord waarbij zij werden geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden teneinde eventuele misverstanden uit te klaren. Aldus werd ook tegemoetgekomen aan de samenwerkingsplicht.

Het verwijzen naar Europese rechtspraak werpt geen ander licht op deze beoordeling. Evenmin duidt verzoekster aan met welke elementen alsnog had moeten worden rekening gehouden. De bewering dat enkel werd rekening gehouden met kleine inconsistenties is, zoals hoger reeds uiteengezet, geenszins correct.

Waar verzoekster ter terechtzitting nog twee documenten met vertaling aangaande een klacht die verzoeksters schoonbroer I.S. zou hebben neergelegd, is de Raad van oordeel dat documenten een asielaanvraag kunnen ondersteunen wanneer deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Gelet op hogerstaande bespreking van haar asielrelaas, is dat wat verzoekster betreft niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op hogerstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, kunnen deze elementen evenmin leiden tot het vaststellen in hoofde van verzoekster van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Evenmin voert verzoekster elementen aan die wijzen op een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT